

॥ ४२ ॥ ४३ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥ ४६ ॥ ४७ ॥ ४८ ॥ ४९ ॥ ५० ॥ ५१ ॥ ५२ ॥ ५३ ॥ ५४ ॥ ५५ ॥ ५६ ॥ ५७ ॥ ५८ ॥ ५९ ॥ ६० ॥
 क्षिप्रमेव महाभाग गार्ग्य प्रशमिष्यसि ॥ पितामहश्च भगवान् व्यासस्तत्र भविष्यति ॥ ४२ ॥ ततः संप्रेषयामासुर्यादं वनागसाङ्ग्यं ॥ स च प्रायज्जवेनाशुवासु
 देवः प्रतापवान् ॥ ४३ ॥ दारुकरथमारोप्य येन राजां बिकामुतः ॥ तमूचुः संप्रयास्य तं शैब्यसुग्रीववाहनं ॥ ४४ ॥ प्रत्याश्वसय गार्ग्य हतपुत्रां यशस्विनीं ॥ स
 द्विषष्टितमोऽध्यायः ॥ ४५ ॥ आससाद ततः क्षिप्रं गार्ग्यं निहतात्मजां ॥ ४६ ॥ इति श्रीमहाभारते शल्यपर्वतर्गतगदापर्वणि वासुदेववाक्ये
 परंतप ॥ १ ॥ यदा पूर्वगतः कृष्णः शमार्थं कौरवान् प्रति ॥ न च तं लब्धवाक्कामं ततो युद्धमभूदिदं ॥ २ ॥ गार्ग्यः प्रेषयामास वासुदेवं
 पलेकतेयुधि ॥ ३ ॥ विदुते शिबिरे शून्ये प्राप्ते यशसि चोत्तमे ॥ किं नु तत्कारणं ब्रह्म न्येन कृष्णो गतः पुनः ॥ ४ ॥ न चैतत्कारणं ब्रह्म न्नल्यं विप्रतिभाति मे ॥ यत्रागम
 दमेयात्मा स्वयमेव जनार्दनः ॥ ५ ॥ तत्त्वतो वै समा चक्षुः सर्वमध्वयुः सत्तम ॥ यच्चात्र कारणं ब्रह्म न्कार्यस्यास्य विनिश्चये ॥ ६ ॥ वैशंपायन उवाच त्वद्युक्तो
 यमनुप्रश्नो यन्मां पृच्छसि पार्थिव ॥ तत्ते हं संप्रवक्ष्यामि यथा वद्भरतर्षभ ॥ ७ ॥ हतं दुर्योधनं हृद्वामि मसेनेन संयुगे ॥ व्युत्क्रम्य समं यं राजन् धार्तराष्ट्रं महाबलं ॥
 ॥ ८ ॥ अन्यायेन हतं हृद्वामि गदायुद्धे न भारत ॥ युधिष्ठिरं महाराजमहद्भयमथाविशत् ॥ ९ ॥ चिंतयानो महाभागां गार्ग्यं तपसा न्वितां ॥ घोरं तपसा युक्तां त्रै
 लोक्यमपि सादहेत् ॥ १० ॥ तस्य चिंतयमानस्य बुद्धिः समभवत्तदा ॥ गार्ग्यः क्रोधदीपायाः पूर्वप्रशमनं भवेत् ॥ ११ ॥ साहिपुत्रवधं श्रुत्वा कृतमस्माभिरीदृशं ॥
 मानसेनाग्निना क्रुद्धा भस्मसान्नः करिष्यति ॥ १२ ॥ कथं दुःखमिदं तीव्रं गार्ग्यं प्रशक्ष्यति ॥ श्रुत्वा विनिहतं पुत्रं छलेनाजिह्वयोधिनं ॥ १३ ॥ एवं विचिंत्य बहु
 धाभयशोकसमन्वितः ॥ वासुदेवमिदं वाक्यं धर्मराजोभ्यभाषत ॥ १४ ॥ तव प्रसादाद्गोविंदराज्यं निहतकटकं ॥ अप्राप्य मनसा पीदं प्राप्तमस्माभिरच्युत ॥
 ॥ १५ ॥ प्रत्यक्षं मे महाबाहो संग्रामे लोमहर्षणे ॥ विमर्दः सुमहान्नामस्त्वया यादव नंदन ॥ १६ ॥ त्वया देवासुरेयुद्धे वधार्थममरद्विषं ॥ यथा सात्यं पुरा दत्तं हताश्व
 विबुधद्विषः ॥ १७ ॥ सात्यंतयामहाबाहो दत्तमस्माकमच्युत ॥ सारथ्येन च वाष्पय भवता हि द्यूता वयं ॥ १८ ॥ यदि न त्वं भवेन्नाथः फाल्गुनस्य महारणे ॥ कथं श
 क्यो रणे जेतुं भवेदेष बलार्णवः ॥ १९ ॥ गदाप्रहारविपुलाः परिघैश्चापिताडनं ॥ शक्तिभिर्भिदिपालैश्च तोमरैः सपरश्वधैः ॥ २० ॥